

Wie is...

ervaringsdeskundige Hilde Melis

“Soms is het genoeg om te weten dat er iemand is die in je gelooft”

Mensen die in armoede leven, vinden niet gemakkelijk hun weg naar de hulpverlening. En andersom kunnen de maatschappelijk werkers zich weinig voorstellen bij een leven in kansarmoede. Ervaringsdeskundige Hilde Melis probeert die kloof tussen de hulpverleners en hun klanten te overbruggen. Tekst: Ronald Van Remmen | Foto: Vincent Callot

Hilde Melis: “Het is beschamend om te moeten schooien voor voedsel.”

Wie: Hilde (52) werkt als ervaringsdeskundige bij Woonbegeleiding Noord van het Centrum voor Algemeen Welzijn (CAW). Het gebouw aan de Sint-Amandusstraat biedt tijdelijk onderdak aan 28 mensen of gezinnen.

Hilde: “Ik heb jarenlang in armoede geleefd: het was telkens een uitdaging om rond te komen. Mijn voornaamste zorg was dat ik een dak boven mijn hoofd had voor mijn vier kinderen. En ik wou geen gerechtsdeurwaarders over de vloer. Dat vergde wel wat creativiteit. Zo bakte ik zelf brood en ook kleren maakte ik vaak zelf. Soms gingen we naar de voedselbedeling. Het is heel beschamend om te moeten schooien. Met steun van een goede vriendin en enkele hulpverleners, kon ik die situatie doorbreken en kwam ik in aanraking met de opleiding voor ervaringsdeskundige. Toen wist ik: ik wil me inzetten voor andere mensen in armoede en hen vanuit mijn ervaring versterken. Tijdens het laatste jaar van mijn opleiding liep ik stage bij Woonbegeleiding Noord en sinds augustus werk ik er.”

Erkenning

“De mensen die hier wonen, hebben begeleiding nodig. Ze mogen blijven tot ze terug sterk genoeg zijn om op eigen benen te staan. De meeste mensen zijn alleenstaand, meestal met kinderen. Maar er zijn ook een aantal gezinnen. Er zijn hier jonge mensen en senioren. We hebben zowel allochtonen als geboren-en-getogen Antwerpenaars, die de armoede hebben geërfd van hun ouders. Wij bieden ook hulp aan mensen in de wijk en er komen hier mensen terecht met achterstallige huur of met vragen over budgetbegeleiding en ondersteuning bij de administratie.

Het werk van een ervaringsdeskundige is soms confronterend, de verhalen raken mij. De mensen weten dat het bij mij ook niet van een leien dakje is gelopen. Daardoor kan ik gemakkelijk contact met hen leggen. De meeste hulpverleners hebben nooit in armoede geleefd en hebben gemiddeld drie maanden nodig om een relatie op te bouwen met een nieuwe klant. Bij mij gebeurt dat vrijwel direct. En meestal zie ik wel mogelijkheden om de armoede te doorbreken. Maar ik kan ze mijn oplossingen niet opdringen. Ik kan alleen maar raad geven. Voor die mensen is het vaak al genoeg om te weten dat er iemand in hen gelooft.”